

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

03 אוגוסט 2011

ת"צ 26809-01-11

דב כהנא נ' מכתשים-אגן תעשיות ע"מ ואח'

בפני כב' השופטת דניה קרת-מאיר

המבקש דב כהנא
ע"י ב"כ עוה"ד יצחק אבירם

נגד

1. מכתשים-אגן תעשיות ע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד הרצוג פוקס נאמן ושות'

המשיבות

2. כור תעשיות בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד פישר בכר חן וול אוריון ושות'

פסק דין

1. הבקשה שבפניי הינה בקשה אשר הוגשה לפי סעיף 18 לחוק תובענות ייצוגיות תשס"ו – 2006 (להלן: "חוק תובענות ייצוגיות" או "החוק"), לאישור הסדר פשרה בתביעה להסרת ומניעת קיפוח אשר הוגשה על ידי המבקש כנגד המשיבות (להלן: "מכתשים אגן" או "החברה" ו-"כור" - בהתאמה) וכן בבקשה לאשרה כתביעה ייצוגית (להלן: "התביעה" ו-"הבקשה לאישור" - בהתאמה). התביעה והבקשה הוגשו בגין עיסקת מיזוג שהצדדים לה הן כור מכתשים אגן וחברה סינית בשם CHEMCHINA (להלן: "החברה הסינית"). החברה היא חברה ציבורית אשר מניותיה נסחרות בבורסה בתל-אביב, היא מתמחה בתעשיית הכימיה ומתמקדת בענף התעשייה הכימית לחקלאות. במסגרת העיסקה נחתם הסכם עם חברה בת של החברה הסינית לביצוע עיסקת מיזוג, במסגרתה ירכשו אחזקות הציבור בחברה (53%) וכן ירכשו 7% ממניות החברה המוחזקות על ידי כור לפי שווי חברה 2.4 מיליארד דולר. עם השלמת המיזוג, אשר יתבצע במסגרת מיזוג משולש הופכי, תהפוך מכתשים אגן לחברה פרטית בה תחזיק החברה הסינית ב- 60% מהון מניותיה, כאשר יתרת המניות, בשיעור 40%, יוחזקו על ידי כור.

כחלק מעיסוק המיזוג התחייבה החברה הסינית להעמיד לכור הלוואת נון-ריקורס בסכום של 960 מיליון דולר, אשר תהיה מובטחת בשעבוד של מניות כור בחברה בלבד (להלן: "ההלוואה").

בעניין זה הוגשה למכתשים אגן חוות דעת כלכלית בהתאם להוראות תקנות ניירות ערך (עיסוקה בין חברה לבין בעל שליטה בה) תשס"א – 2001 (להלן: "חוות הדעת ההוגנות").

במסגרת חוות דעת זו הוערך השווי הכלכלי של ההטבה לכור בגין מאפייני ההלוואה בסכום שבין 183 ל-210 מיליון דולר.

המבקש מחזיק 450 אלף מניות של החברה אשר שוויון נכון ליום הגשת החברה היה כ- 8.2 מיליון ₪.

במסגרת התביעה ובבקשת האישור נטען, בין היתר, כי חלוקת תמורת עיסוקת המכירה בין בעלי המניות של החברה מקפחת את מחזקי המניות מקרב הציבור, תוך שהיא יוצר העדפה ומקנה הטבה לכור שהיא בעלת השליטה בחברה.

המבקש טען כי קבלת תמורה עודפת זו מהווה קיפוח כהגדרתו בסעיף 191 לחוק החברות תשנ"ט – 1999 (להלן: "חוק החברות"); הפרת החובה לנהוג בתום לב כאמור בסעיף 192 לחוק החברות והפרת החובה לפעול בהגינות כאמור בסעיף 193 לחוק החברות תוך עשיית עושר ולא במשפט.

במסגרת הבקשה לאישור נאמר כי המבקש מגיש את התביעה בשם בעלי כל המניות מהציבור (הקבוצה).

עוד נאמר כי הקבוצתיות וההומוגניות של הקבוצה נגזרת מאחידות הוראות החוק, מאחידות המנגנון של הצעת המיזוג ללא אבחנה בין בעלי המניות מקרב הציבור ומאחידות הסעד.

בסעיף אשר הגדיר את הקבוצה נאמר "כל מי שמניות מכתשים אגן תעשיות בע"מ יירכשו ממנו לפי הצעת המיזוג".

המשיבות הגישות את תגובותיהן לבקשה לאישור במסגרתן דחו את טענות המבקש. המבקש הגיש תשובה לתגובות אלה לה צירף חוות דעת כלכלית מטעמו באשר לשווייה של ההטבה הגלומה בהלוואה.

על פי חוות דעת זו הוערך השווי הכלכלי של ההטבה ב-270 מיליון דולר. הטענות פורטו על ידי בהרחבה החלטה מיום 15.5.11 ואין צורך לחזור עליהן במסגרת הבקשה שבפניי.

מיד לאחר הגשת בקשת האישור הגיש המבקש בקשה לקבוע מועד דחוף לדיון, במסגרתה נאמר כי עניינה של התובענה הוא פשוט: האם זכאית כור, המשיבה 2, לתמורה עודפת בגין חלקה במניות הנמכרות במכתשים אגן לעומת ציבור בעלי המניות.

עוד נאמר כי הכרעה זו הינה הכרעה משפטית ולא עובדתית, שכן כבר בשלב זה מודות המשיבות כי כור תקבל תמורה עודפת בסכום שבין 183 מיליון דולר ל- 210 מיליון דולר בגין מניותיה.

יש לציין כי לאחר הגשת התביעה תוקנה חוות דעת ההוגנות והשווי הכלכלי של ההטבה הוענק בסכום שבין 160 ל- 185 מיליון דולר.

בדיון שהתקיים במעמד הצדדים הסכימו הצדדים כי בית משפט ייתן החלטה בשאלה המשפטית אשר הוגדרה על ידי ב"כ המבקש כמפורט לעיל.

כמו כן הוסכם כי במסגרת ההחלטה יתייחס בית המשפט לשאלות המקדמיות שעלו במסגרת התגובות.

לצורך הדיון הוסכם כי הסכום המינימאלי של ההטבה הוא 160 מיליון דולר.

כל צד שמר על זכויותיו, טענותיו ועדיו.

2. ביום 15.5.11 ניתנה על ידי החלטה בה דנתי בטענות הצדדים אשר הועמדו לדיון בשלב זה.

בסופה של ההחלטה נקבע כי כור אינה זכאית לתמורה עודפת בגין חלקה במניות הנמכרות, וכי יש לחלק את התמורה בין כל בעלי המניות של החברה - הן בעלי המניות מקרב הציבור והן כור בגין מלוא אחזקותיה.

כמו כן נקבע דיון נוסף במעמד הצדדים ליום 13.6.11.

ביום 5.6.11 הגישה כור בקשת רשות ערעור על ההחלטה לבית המשפט העליון.

ביום 18.5.11 הגיש המבקש בקשה להורות כי בדיון הקבוע יישמעו ראיות בנושא ערך ההטבה הגלומה בהלוואת הנון-ריקורס, שכן בין הצדדים נותרה פלוגתא עובדתית לדיון באשר לשווי התמורה.

בקשתי את תגובת המשיבות לבקשה זו.

הצדדים החלו לנהל מו"מ להסכם פשרה ואף ביקשו, במסגרת מספר בקשות מוסכמות, להאריך את המועד להגשת התגובות לבקשה לשמיעת ראיות בנושא ערך ההטבה.

בבקשה האחרונה, אשר הוגשה ביום 9.6.11, נאמר במפורש כי בימים האחרונים מתקיימים בין הצדדים מגעים להסדר פשרה.

בדיון אשר התקיים ביום 13.6.11 הודיעו הצדדים כי הם מבקשים להביא בפני בית משפט הסדר פשרה והצביעו על הדחיפות של לוחות הזמנים. כבר באותו דיון הודיע ב"כ כור כי על פי ההסדר תשלם כור לכל בעלי המניות אשר יימכרו את מניותיהם במסגרת העסקה, למעט כור, סכום נוסף בסך כולל של 45 מיליון דולר, בכפוף לקבלת ההלוואה על ידי כור. בית המשפט התבקש שלא לדחות את ההסדר על הסף, להורות על פרסום הסדר הפשרה ולמנות בודק לפי חוק תובענות ייצוגיות. כמו כן התבקש בית משפט להורות כי עמדתו של היועץ המשפטי לממשלה תומצא לבית משפט בסמוך לאחר שתומצא חוות דעת הבודק. הובהר כי היועץ המשפטי הביע הסכמתו לכך כי עמדתו תוגש בסמוך, ככל האפשר, לאחר המצאת חוות דעת הבודק ואף בטרם חלוף המועד להגשת ההתנגדויות. היועץ המשפטי ישלים, ככל שיהיה צורך בכך, את עמדתו לאחר הגשת ההתנגדויות.

ביום 21.6.11 נמסרה לבית משפט הודעה על הסכם פשרה ומתן בקשה למתן הוראות על פיו.

לאור זאת ניתנה על ידי החלטה ביום 22.6.11 בה נקבעו לוחות הזמנים בעניין פרסום ההודעה בדבר הגשת הבקשה בהתאם להוראות סעיף 18 (ג) לחוק תובענות ייצוגיות; נקבע כי ההתנגדויות או הודעות הפרישה יוגשו תוך 30 יום מיום פרסום ההודעה, ונקבעו ההסדרים באשר למשלוח ההודעה ליועץ המשפטי לממשלה למנהל בתי המשפט ולרשות ניירות ערך.

כמו כן מונה על ידי כבודק חברת גיזה זינגר אבן בע"מ (להלן: "הבודק") אשר התבקש להתייחס למכלול הנסיבות של הסדר הפשרה ויחווה דעתו בשאלה האם ההסדר ראוי, הגון וסביר.

חוות הדעת הבודק הוגשה לבית המשפט ביום 10.6.11 והודעה מטעם היועץ המשפטי לממשלה נמסרה ביום 19.7.11.

המועד להגשת ההתנגדויות, כפי שפורט בפרסומים אשר נערכו ביום 23.6.11

ו- 24.6.11 בעיתונים גלובס וידיעות אחרונות בהתאמה, עבר ביום 24.7.11.

ביום 2.8.11 נמסרה הודעה בשם כור לבית משפט בה נאמר כי למיטב ידיעתה, ובעקבות בירור מול המבקש, לא נמסרו למי מהצדדים הודעות פרישה על ידי מי מחברי הקבוצה ולכן לא התקיים "האירוע המפסיק" כהגדרתו בסעיף 20 להסכם הפשרה.

עוד נאמר כי למיטב ידיעת כור ובעקבות בדיקה מול המבקש, לא הוגשו התנגדויות כלשהן להסכם הפשרה.

3. סעיף 19 (א) לחוק תובענות ייצוגיות קובע כי בית משפט לא יאשר הסכם פשרה אלא אם מצא כי ההסדר ראוי, הוגן וסביר בהתחשב בעניינם של חברי הקבוצה, ואם הבקשה לאישור הסדר הפשרה הוגשה לפני שאושרה התובענה הייצוגית - כי סיום ההליך בדרך של פשרה הוא הדרך היעילה וההוגנת להכרעה במחלוקת.

כמו כן, אמור בית משפט, בהחלטתו אם לאשר הסדר פשרה או לדחותו, להגדיר את הקבוצה עליה חל הסדר הפשרה, לפרט את עילות התובענה והשאלות המשותפות לכל חברי הקבוצה, את הסעדים שהתבקשו ואת עיקרי הסדרה פשרה.

במסגרת הסכם הפשרה שבפניי הוגדר **"תובע מיוצג"** - כל מי שהוא בעל מניות של מכתשים אגן הזכאי לתמורה במסגרת עיסקת המיזוג, למעט מניות של מכתשים אגן המוחזקות על ידי כור וחברה נוספת שהיא חברת בת שלה.

הקבוצה עצמה הוגדרה **"כל התובעים המיוצגים"**.

עילת התובענה המשותפת למעשה לכל אותם 53% מהציבור המחזיקים במניות החברה פורטה לעיל.

המועד הקובע על פי הסכם הפשרה הוא המועד בו החלטת בית משפט לאשר את הסכם הפשרה הפכה לפסק דין חלוט.

על פי סעיף 8 להסכם הפשרה התחייבה כור להעביר סכום כולל של 45 מיליון דולר לחשבון נאמנות בבנק הפועל בישראל, אשר יפתח על ידי נאמן שלגבי זהותו תבוא הסכמה הדדית. זאת תוך חמישה ימים לאחר שההלוואה תועבר מחשבון נאמנות ההלוואה, כהגדרתו בדוח העיסקה, לחשבון בבעלותה של כור וכן שההסכם אושר על ידי בית משפט כפסק דין בתביעה - המאוחר מבין השניים.

התשלום מניח כי האחזקות במכתשים אגן נחלקות כך שכור מחזיקה בשיעור של 47% מהון המניות ואילו הציבור מחזיק בשיעור של 53%.

בין המבקש, כור והנאמן ייחתם הסכם הנאמנות במסגרתו יינתנו לנאמן הוראות בלתי חוזרות באשר להשקעת הכספים ושחרור הכספים מהפקדון לחברי הקבוצה, כאמור בסעיפים 10 ו-11 להסכם הפשרה.

המבקש וחברי הקבוצה אשר לא מסרו הודעות פרישה, מוותרים במסגרת הסכם הפשרה על זכויות התביעה כפי שפורט בסעיף 12 להסכם הפשרה. אישור הסכם הפשרה יהווה מעשה בית דין (למעט כל מי שמסרו הודעות פרישה) כפי שפורט בסעיף 13 להסכם הפשרה.

בהודעה שנמסרה לבית משפט ביום 19.7.11, פורטה הסכמה בין הצדדים לפיה יתוקן הסכם הפשרה בסעיפי הויתור על תביעות ומעשה בית דין, באופן המטיב עם חברי הקבוצה ומצמצם למעשה את הויתור. העתק מהסכמה זו הועברה ליועץ המשפטי לממשלה.

התנאים המתלים אשר נקבעו במסגרת הסכם הפשרה הם השלמת עיסקת המיזוג וקבלת ההלוואה על ידי כור לחשבון שבבעלותה (סעיף 19 להסכם הפשרה). כמו כן, נקבע תנאי בדבר אירוע מפסיק לגביו נמסרה כאמור הודעה כי לא התקיים. הסכם הפשרה כלל (סעיף ט', סעיפים 14-18) המלצה מוסכמת בדבר תשלום גמול לתובע הייצוגי ושכר טרחה לבא כוחו, אליה אתייחס בהמשך. הצדדים התחייבו באופן משותף לעשות ככל שביכולתם על מנת להסיר כל התנגדות או הסתייגות להסכם כך שיאושר על ידי בית משפט, והתחייבו לפנות לבית משפט בפנייה משותפת ומפורטת המצביעה על היותו של ההסכם ראוי, הוגן ומשרת את כל חברי הקבוצה.

כך עשו אכן הצדדים בפועל בהודעה אשר נמסרה לבית משפט ביום 21.6.11.

בחוות דעת הבודק אשר הוגשה לבית משפט נאמר כי עניינה של חוות הדעת הוא בשאלה האם הסדר הפשרה ראוי, הוגן וסביר תוך התייחסות למכלול העניינים ונסיבות הסדר הפשרה.

הובהר כי עניינה של חוות הדעת היא בדיקת הוגנות הסדר הפשרה ולא הוגנות עיסקת המיזוג.

נאמר כי חוות הדעת איננה מתייחסת לשאלה הכלכלית האם כור מכרה או איבדה את השליטה במכתשים אגן, לאמידת פרמיית השליטה ולחלוקת פרמיית השליטה בין כור לבין הציבור.

בחוות הדעת נקבע כי הסדר הפשרה הינו אכן הסדר פשרה ראוי, הוגן וסביר.

לאחר שבחנתי הן את הסכם הפשרה והן את חוות דעת הבודק, הגעתי למסקנה כי יש לאשר את הסכם הפשרה שכן הוא אכן הסכם ראוי, הוגן וסביר.

עצם הזכאות של הציבור לקחת חלק בתמורה העודפת אשר מקבלת ביטוי בשווייה הכלכלי של ההלוואה, נקבעה על ידי כאמור במסגרת ההחלטה בטענות הצדדים מיום 15.5.11.

בין הצדדים קיימת מחלוקת באשר לשווייה של ההטבה.

כפי שצויין על ידי הבודק, בחינת חוות הדעת השונות אשר הוכנו על ידי הצדדים – חוות דעת סוארי מטעם המשיבות וחוות דעת גלאי מטעם המבקש – העלתה כי הפער המרכזי בין חוות הדעת הינו הדיון **”בצורך להוריד שווי בגין אי סחירות”**. בחוות דעת גלאי לא נעשה שימוש במרכיב ניכיון בגין אי סחירות מכתשים אגן המשמשות בטוחה להלוואת נון-ריקורס, וכן אי סחירותה של ההלוואה עצמה. בעניין זה היפנה הבודק לספרות הכלכלית בדבר קיומו של רכיב ניכיון בגין אי סחירות, והגיע בסופו של דבר למסקנה כי שיעור ניכיון של 17.5 אחוז בגין אי סחירות הוא ניכוי סביר.

הבודק אף התייחס לכך כי חוות דעת ההוגנות אשר הוצגה בפני דירקטוריון מכתשים אגן וועדת הביקורת לא הוכנה במסגרת ההליך המשפטי. הערכת הבודק היתה כי שווי ההטבה הסביר וההוגן הינו בטווח שבין 160 ל- 180 מיליון דולר.

יש לזכור כי גם הצדדים עצמם הסכימו כי לצורך הדיון בשאלות המשפטיות אשר בהן התבקש בית משפט להכריע, יועמד שווי ההטבה על סך 160 מיליון דולר. לאור האמור לעיל, ניתן לצאת מתוך הנחת עבודה כי לצורך בחינת סבירותו של הסכם הפשרה - טווח שווייה של ההטבה הינו בין 160 ל- 185 מיליון דולר. מקובלת עלי גם התייחסות הבודק, במסגרת בחינת הגינות וסבירות הסכם הפשרה, לפעולותיה של כור בהובלת עיסקת המיזוג. לנושא זה התייחסתי במסגרת ההחלטה, כאשר דנתי בזכאותה של כור ל**”דמי יזום ראויים”**.

התמורה העודפת לה זכאית כור בגין הובלת העיסקה נבחנה על ידי הבודק על יסוד שיחות עם בנקאיים להשקעות, אשר ציינו כי בעיסקאות דומות נהוג לגבות עמלות עיסקה בשיעור 1% עד 2% משווי הפעילות הנרכשת.

עוד צויין בחוות הדעת, כי אחד הבנקאיים הבכירים להשקעות סבר כי ניתן להשוות את כור לצורך קביעת שיעור עמלת הייזום לקרן השקעות פרטית.

המסקנה אליה הגיע הבודק לאור נתונים אשר נבחנו על ידו ולאור מעורבותה של כור באיזון העיסקה ובביצועה, היא שכור זכאית לתמורה עודפת בגין הובלת עיסקת המיזוג בשיעור של 1% עד 2% מהיקף שווי הפעילות הנרכשת, אשר נקבע בחוות הדעת בסך של 3.47 מיליארדי דולרים.

בנוסף לאמור לעיל בחן הבודק את סבירות הסדר הפשרה גם מבחינת היתרונות והחסרונות הגלומים, מול הסיכונים והסיכויים שבהמשך ניהול ההליך.

אין ספק כי המשך ההליך המשפטי במסגרת התביעה הייצוגית שבפניי יכול היה להיות הליך ארוך ומתמשך. טרם הסתיימו הליכי אישור הבקשה כתובענה ייצוגית,

טרם התקיים דיון בבקשת רשות הערעור על החלטת בית משפט זה, ואף הדיון עצמו, כולל חקירת המומחים, טרם החל.

בפרקטיקה העיסקית המקובלת, כפי שציין הבודק, יש לזמן ערך משמעותי. זאת במיוחד לאור העובדה כי עיסקת המיזוג עצמה ותנאיה היו מקובלים על המבקש ולא הועלתה לגביה התנגדות או בקשה לביטול. הבודק ציין, כפי שאכן נבע מהבקשה עצמה, כי העיסקה למכירת מניות מכתשים אגן, בוצעה במחיר הגבוה באופן מהותי מהמחיר בבורסה בחודש אשר קדם למועד פרסום העיסקה (54%).

יש לכן לצאת מתוך הנחה ברורה כי עיסקת המיזוג מטיבה עם ציבור בעלי המניות וכי הפשרה מגדילה את סיכויי התממשות העיסקה.

בנסיבות אלה, אין ספק כי הסכם פשרה אשר יאושר עתה יסיר אי בהירות אשר היתה עשויה להימשך במשך תקופה משמעותית, ויביא בפני ציבור בעלי המניות מידע מרבי וסכום ברור אשר אמור להשתלם לאותו ציבור, בבואו להצביע באסיפה הכללית בעניין עיסקת המיזוג כשלעצמה.

כמו כן, מסדיר הסדר הפשרה באופן ברור את דרך התשלום ואף קובע מנגנון משותף לקביעת הנאמן.

אף בהסדרים אלה יש כדי להצביע על הגינותו של ההסכם.

הסכם הפשרה וחוות דעת הבודק הועברו לעיונו של היועץ המשפטי לממשלה. בעמדה אשר נמסרה על ידו, התייחס היועץ המשפטי לממשלה לדוח הבודק אשר מצא כאמור כי הסכם הפשרה הינו ראוי, הוגן וסביר.

בעמדה נאמר כי לנוכח מסקנות הבודק ונסיבות התיק, ובעיקר לאור העובדה כי אישור העיסקה נשוא ההליך ונשוא הסכם הפשרה עתיד להיות מובא לאישור האסיפה הכללית של מכתשים אגן, שהיא הקבוצה הרלוונטית אליה מתייחס הסכם הפשרה, ובהינתן שבאסיפה עתידים בעלי המניות להצביע ביחס לאישור העיסקה במאובחן מאישור הסכם הפשרה - לא מצא היועץ המשפטי לממשלה מקום להתנגד להסכם הפשרה.

היועץ המשפטי לממשלה הודיע כי הוא שומר לעצמו את האפשרות לשוב ולהביע את עמדתו לאחר שיחלוף המועד להגשת התנגדויות להסכם.

התנגדויות כאמור או הודעות פרישה לא הוגשו עד היום.

בהתחשב בכל האמור לעיל, יש לקבוע כי הסדר הפשרה עומד אכן בדרישות חוק תביעות ייצוגיות ויש לאשרו.

4. במסגרת הסכם הפשרה המליצו הצדדים בהסכמה כי הגמול לתובע יהיה בסך של 1.35 מיליון דולר בתוספת מע"מ אלא אם התובע לא יהיה חייב במע"מ, וכי שכר הטרחה לבאי כוחו של התובע יהיה בסך של 2.25 מיליון דולר בתוספת מע"מ. הובהר כי תשלום זה מתווסף לסכום התשלום של 45 מיליון דולר המצויין בהסכם. עוד נאמר כי יועבר לתובע סכום של 280,000 ₪ כולל מע"מ לכיסוי חלק מהוצאות התובע בעבור חוות הדעת אשר הוגשו לבית משפט. דרך ביצוע התשלום נקבעה בסעיף 17.

בהסכם נאמר כי ההמלצה מבוססת, בין היתר, על העובדה כי הגשת התביעה והבקשה לאישור הובילו לתשלום חסר תקדים לבעלי מניות מהציבור; מספר חברי הקבוצה; העובדה כי התשלום מתווסף לסכום ולא משולם על חשבונה של הקבוצה; המאמצים הרבים אשר הוקדשו על ידי התובע ובאי כח בהכנת כתבי הטענות, בניהול ההליך לרבות הגשת כתבי טענות, חוות דעת; המאמצים הרבים אשר הוקדשו על ידי התובע ובאי כוחו בגיבוש הסכם הפשרה והעובדה כי התובע יזם את התביעה ונטל על עצמו סיכון ניכר בעצם הגשת התביעה והבקשה לתובענה ייצוגית.

המלצות הצדדים מקובלות עלי לחלוטין במקרה הנוכחי.

בית המשפט העליון חזר וציין בע"א 7094/09 **ברוזובסקי הובלות בע"מ נ' איתוראן איתור ושליטה בע"מ**, את חשיבותו הניכרת של מוסד התובענה הייצוגית בצמצום הפער בין התמריץ הפרטי לעשיית שימוש במערכת אכיפת החוק האזרחי, לבין התמריץ החברתי הכולל, תוך כדי הגשמת ערכים של יעילות וחיסכון בהליכים, אחידות בפסיקה ומניעה של ריבוי תביעות.

כמו כן נקבע (בסעיף 12 לפסק הדין) וקביעה זו רלוונטית ביותר למקרה שבפניי **"מעבר לכך, נועד הגמול הניתן לתובע הייצוגי לפצותו על עמלו, מאמצו והשקעתו בהביאו לפתחו של בית משפט עניין שיש לו השפעה על קבוצה גדולה של אנשים, ועל הסיכון שנטל על עצמו במקרה שבו התביעה תדחה"**.

עם זאת הבהיר בית המשפט כי יש לתת את הדעת לרצון שלא לעודד תביעות סרק ובמקרים שבהם מנוכה הגמול מהפיצוי לשאר חברי הקבוצה – לרצון שלא לכרסם יתר על המידה בפיצוי הניתן לשאר חברי הקבוצה. במקרה הנוכחי מדובר, כאמור, בתשלום מעבר לתשלום לחברי הקבוצה.

בית המשפט הוסיף וציין כי בנוסף לאמור לסעיף 22 (ב) באשר לטרחת התובע, לתועלת שהביאה התובענה ולמידת החשיבות של התובענה, יש להוסיף גם, בין היתר, את אופן ניהול התובענה על ידי התובע, את נכונתו להביא לסיום יעיל של התביעה ולהגיע לפשרה, ואת התנהלותו הכללית בגדר ההליכים, כאשר יש לראות בגמול המיוחד מעין "פרס" לתובע.

טעמים אלה יפים גם לעורך הדין המייצג.

במקרה שבפניי אין ספק כי פעולות התובע ובאי כוחו ראויות לציון ותגמול ראוי. זאת הן באשר לעצם הגשת התביעה בנושא שיש לו חשיבות ציבורית רבה, הן באשר לדרך התנהלותם והן באשר למאמצים אשר הושקעו על ידם בהכנת התביעה, בהגשת חוות הדעת ובניהול המו"מ, אשר הוביל בסופו של דבר לפשרה מוסכמת במסגרתה משולם אכן סכום חסר תקדים לבעלי המניות מהציבור. יש גם להיות ערים לסיכון שלקח על עצמו התובע כאשר יזם את התביעה, למורכבות ההליך מבחינה משפטית ולדרך הראויה והשקולה שבה התנהלו ההליכים.

לאור כל האמור לעיל מצאתי לנכון לקבל לחלוטין את המלצת הצדדים, באשר לכל רכיבי הגמול לתובע הייצוגי ושכר הטרחה לבא כוחו.

התוצאה היא כי אני מאשרת את ההסדר על כל סעיפיו ונותנת לו תוקף של פסק דין.

כור תפרסם הודעה לפי סעיף 25 לחוק.

ניתן היום, ג' אב תשע"א, 03 אוגוסט 2011, בהעדר הצדדים.